

[Moses Olsen.]

ger, vi har indgivet. Jeg kunne godt tænke mig at høre, på hvilken baggrund man fortsætter denne politik, som jeg mener er forkert.

I øvrigt mener jeg, at vi i Grønland hidtil har været præget af manglende politiske principper og principbeslutninger fra grønlandsk politisk hold. Når man kigger nøjere efter, konstaterer man, at vi så godt som aldrig har haft noget, der hedder erhvervs politik, i hvert fald aldrig en politisk tilkendegivelse fra landsrådet eller andet kompetent hold af, hvordan man ønsker erhvervs politikken skal drives i Grønland. Vi har en erhvervsstøtte i Grønland, som helt og holdent styres af staten, ganske vist med politikerrepræsentanter i udvalget, men alligevel en erhvervsstøtteordning, som på mange måder unddrager sig den politiske kontrol, og det mener jeg er forkert.

Vi har også i flere år mere eller mere haft en debat om skolen i Grønland, hvor der jo rejser sig flere og flere røster imod den form, vi har. Men jeg vil understrege, at vi stadig væk lever under den uddannelsespolitik, som altid har eksisteret i Grønland, til trods for at vi inden for de sidste år fra politisk hold er kommet med spredte fægtninger om, at nu må principperne ændres. Før politikerne formulerer sig og klart siger til befolkningen, hvilke samfundsmålsætninger der skal arbejdes efter, mener jeg ikke problemerne kan løses tilfredsstillende. Derfor mener jeg, at vi i de kommende år skal forsøge at samle os om at formulere politiske målsætninger i Grønland. Hvis vi mener noget med, at vi vil ændre Grønlandspolitikken, kan vi ikke fortsat leve på de principper, som vi er utilfredse med.

Ministeren for Grønland (Knud Hertling):

Det statsretlige tilhørsforhold mellem Grønland og Danmark har medført, at den folkeafstemning, der har været om Danmarks og Grønlands medlemskab af EF, har resulteret i, at Grønland med Danmark kommer ind i EF. Dette forhold kan man enten lide

eller ikke lide, og vi har set, at en meget, meget stor del af de grønlandske vælgere har sagt nej til medlemskab af EF.

Hr. Moses Olsen var lidt inde på de mange grunde, der kan have været til dette meget store nej.

Det kan være, at vi, der var tilhængere af Grønlands indlemmelse samtidig med Danmark i EF, ikke har været dygtige nok til at overbevise folk om, at det ville være rigtigt at komme ind i EF. Det kan også skyldes — det har jeg i hvert fald selv personlig oplevet — at jeg på grund af en sygdom ikke har været i stand til at besøge mine vælgere, som jeg plejer, og tale personlig med dem og forklare dem forholdene personlig på det sprog, de forstår, og der kan være mange andre grunde til, at resultatet er blevet sådan, som det er blevet. Men jeg er enig med hr. Moses Olsen i, at usikkerheden har spillet en meget stor rolle. Jeg tror nok, at netop det forhold, at mange vælgere i Grønland har været usikre, har medført, at de har stemt nej, ikke fordi de i og for sig var modstandere af, at vi kommer ind i EF, men mange spørgsmål har de ikke fået rigtigt besvaret, og det har skabt usikkerhed. Jeg kender personlig flere medlemmer af landsrådet, som har sagt nej til fællesmarkedet på grund af deres usikkerhed og ikke på grund af deres modstand.

Det kan ikke nægtes, at argumentationen på det sidste i Grønland er blevet noget følelsesbetonet, ligesom argumentationen var blevet noget følelsesbetonet både i Norge og også her i Danmark. Hvis man grundigt gennemlæser en lille bog, som er udgivet af et forlag, der hedder Demos, og som hr. Moses Olsen har bidraget til, vil man se, at forfatterne til denne bog har advaret de grønlandske vælgere mod at sige ja til EF af grunde, som var så følelsesbetonede og så forkerte, at det for os har været nødvendigt at tage til genmæle på en lidt kraftig måde, og det er så det genmæle, som hr. Moses Olsen hentyder til, hvor jeg holdt et foredrag i Grønlands radio lige op til folkeafstemningen. Jeg har simpelt hen set mig